

Mijn lieve Poesje

**Zes herinneringen in het poëziealbum
van Constance Henriëtte Eva Margaretha
barones van Dedem
1922**

M.L. Hansen (ed.)

Epe 2016

Vooraf

De negen jaar jonge Constance Henriette Eva Margaretha barones van Dedem (1913-2006) was geen fanatieke verzamelaarster van bijdragen in haar poëziealbum. De luttele zes bijdragen zijn allemaal uit het jaar 1922 en zijn – op de laatste na – geschreven door familieleden. Het eerste vers is van Constances grootmoeder Eva Roelina Westra, sedert 1911 weduwe van Godert Willem van Dedem. Zij schreef haar bijdrage op huis De Aalshorst bij Dalfsen. Als tweede en derde volgen bijdragen van Constances tante Suse op De Aalsthorst en tante Margot in Aerdenhout.

De bijdragen vier en vijf zijn respectievelijk van haar moeder en haar vader: Anna Elisabeth Henriëtte Zubli en Alexander Coenraad Arthur van Dedem.

Constance was op 3 juni 1913 te Aerdenhout geboren. Na haar volgden broer Godert Willem, zusje Ivonne Antoinette en broer Anthony Boldewijn Gijsbert. Op 13 januari 1944 trouwde zij te Bloemendaal met Pieter Jacobus Franciscus van Voorst Vader (1913-1999), hij was Nederlands hervormd predikant.¹ Constance overleed op drieënnegentig-jarige leeftijd, op 15 december 2006.

De boodschap van veel teksten is opvoedkundig, met de nadruk op religie en plicht. Haar moeder geeft de raad die zij als twaalfjarig meisje van haar vader kreeg, aan haar dochter door. Alleen de bijdrage van Constances vader voor zijn lieve Poesje is – hoewel opvoedkundig – luchtiger van toon. Blijkbaar was Constance niet altijd even aardig voor haar kleine, in 1922 zevenjarige, zus.

Het album – dat met zes bijdragen voor het overgrote deel leeg is – wordt bewaard in het Historisch Centrum Overijssel te Zwolle in het familiearchief Van Dedem (1447.4), inventaris nummer 363.

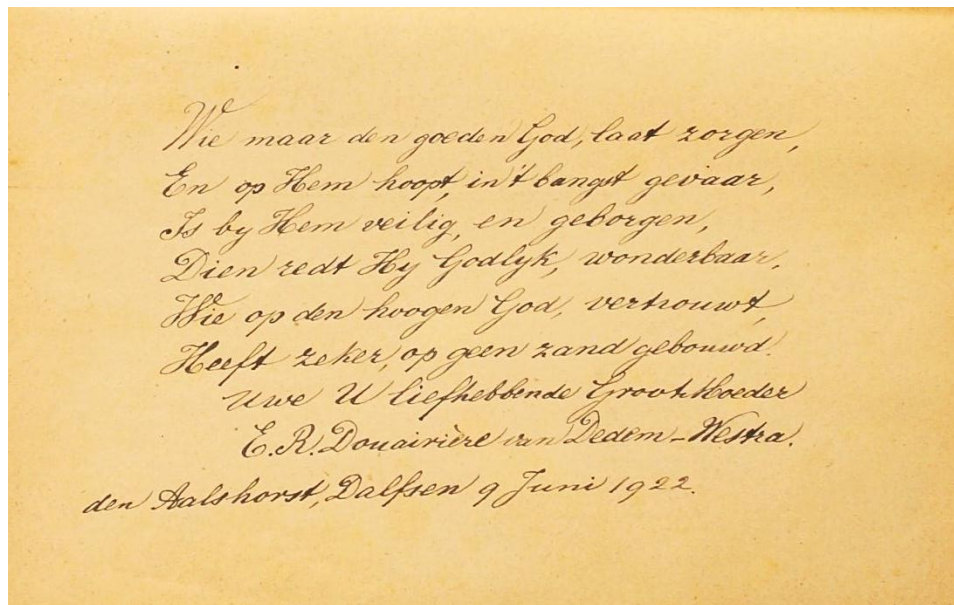
Verantwoording

Voor de transcriptie golden de volgende regels:

- De spelling en afkortingen zijn zonder wijzigingen overgenomen.
- Leestekens, of het ontbreken daarvan, zijn aangepast als het de leesbaarheid ten goede komt.
- Slecht leesbare teksten staan tussen <punthaken>.

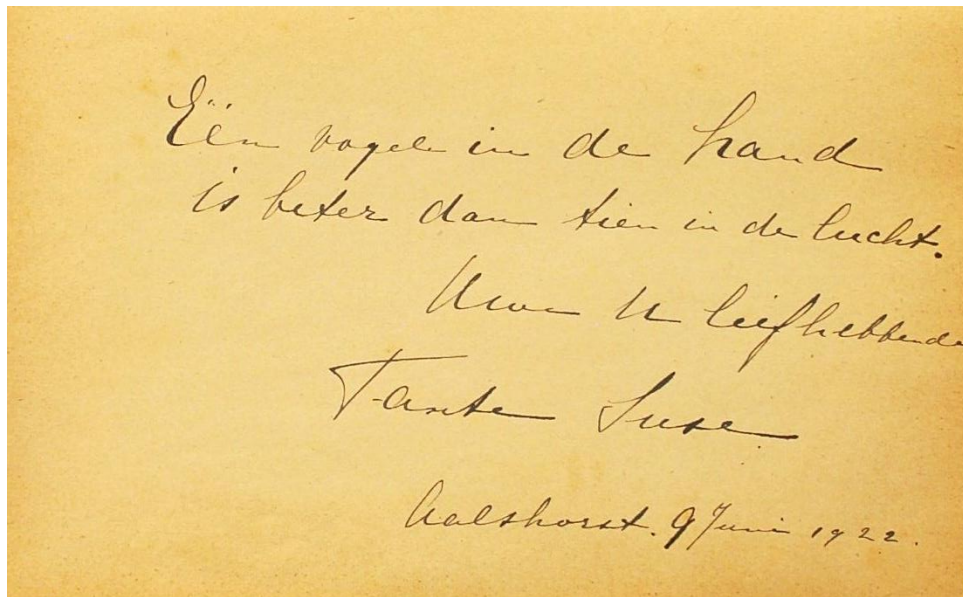
¹ Nederland's Adelsboek 66 (1974), 13-14; idem 73 (1982), 127.

Het poëziealbum

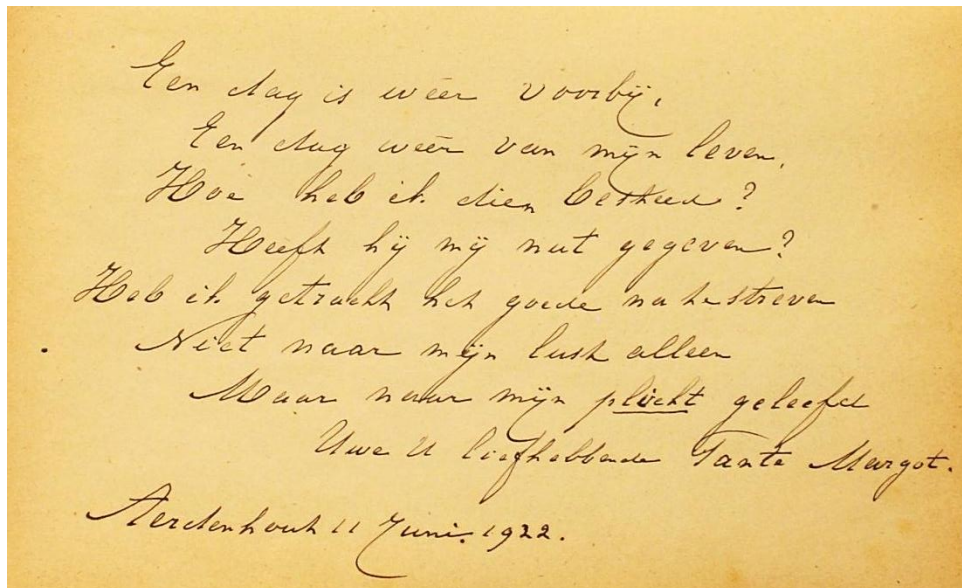

Wie maar den goeden God, laat zorgen,
 En op Hem hoopt, in 't bangst gevaar,
 Is by Hem veilig, en geborgen,
 Dien redt Hy Godlyk, wonderbaar,
 Wie op den hoogen God, vertrouwt,
 Heeft zeker, op geen zand gebouwd,
 Uwe U liefhebbende Groot Moeder
 E.R. Douairière van Dedem-Westra.

den Aalshorst, Dalfsen 9 Juni 1922.

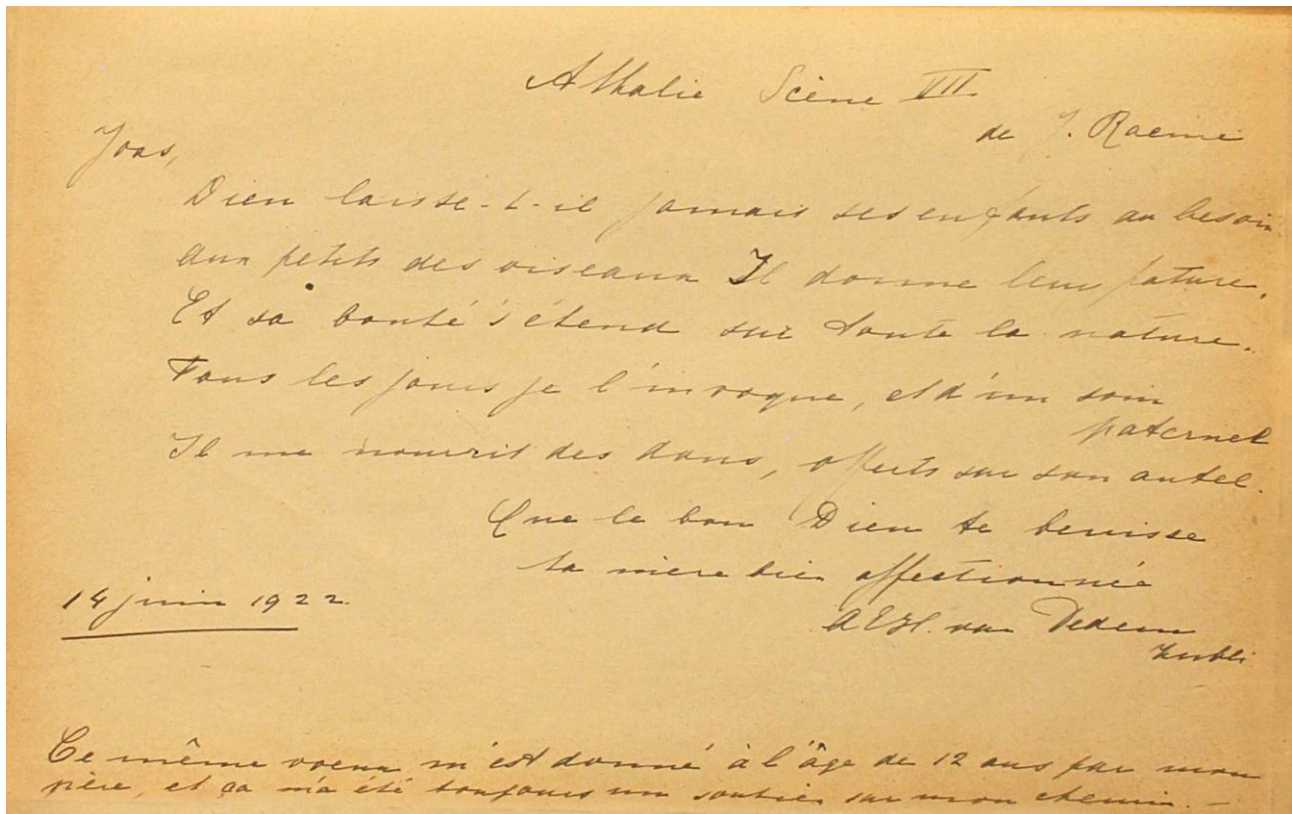

Één vogel in de hand
is beter dan tien in de lucht.
Uwe U liefhebbende
Tante Suse
Aalsthorst. 9 Juni 1922.

Een dag is weêr voorbij,
 Een dag weêr van mijn leven.
 Hoe heb ik dien besteed?
 Heeft hij mij nut gegeven?
 Heb ik getracht het goede na te streven
 Niet naar mijn lust alleen
 Maar naar mijn *plicht* geleefd.
 Uwe U liefhebbende Tante Margot.

Aerdenhout 11 Juni 1922.

Athalie Scène III
de J. Racine²

Joas,

Dieu laisse-t-il jamais ses enfants au besoin
Aux petits des oiseaux Il donne leur future,
Et sa bonté s'étend sur toute la nature.
Faus les joues je l'invoque, et d'un soin paternel
Il me nourrit des dans, offerts sur son autel.
Que le bon Dieu te benisse.
ta mère bien affectionnée
14 juni 1922. AEH. van Deden Zubli

Ce même vœux m'est donné à l'âge de 12 ans par mon
père, et ça m'a été toujours un soutien sur mon chemin. —

² Jean Racine (1639-1699). Franse schrijver. Zijn bijbelse tragedie *Athalie* uit 1691 is geschreven in eenvoudige verzen.

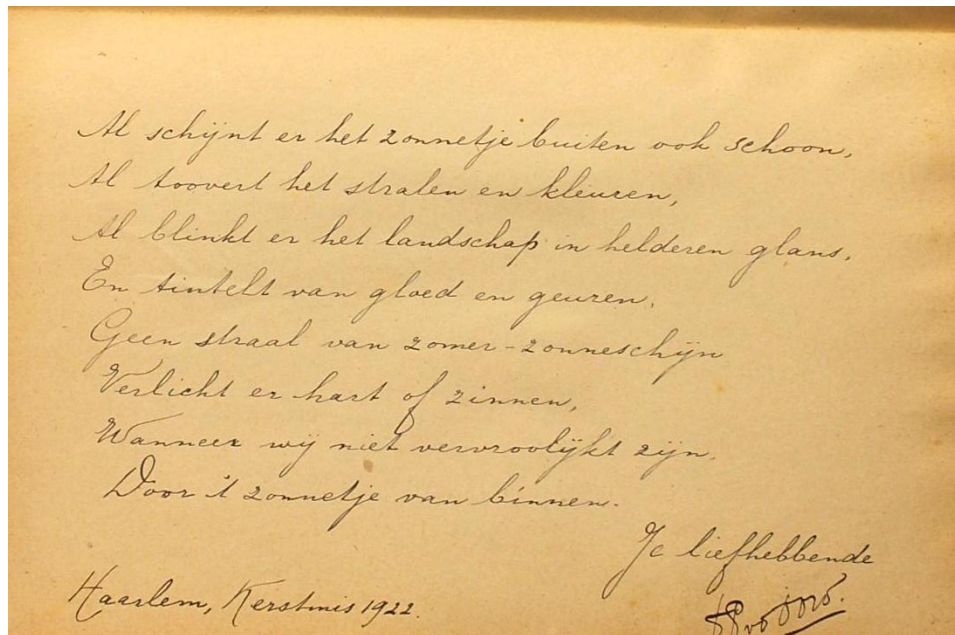

Hoor eens hier, mijn lieve Poesje,
 Als je spelen wilt met snoesje,
 Moet je dit teere zachte kind,
 Niet plagen, hoewel je ook vindt,
 Ze heel enkel, het is heel dom,
 Soms op kan treden, dwars en krom,
 Ze meent het goed al toont ze 't niet,
 Met plagen doe je der zoo'n verdriet,
 Behandel zacht dit teer gemoed,
 Later wordt 't je door haar vergoed,
 Meer zeg ik je er nu niet van,
 De stem in je, die 't zeggen kan,
 Fluistert: wees lief voor kleine zus,
 Terg haar niet, maar geef der een kus.
 Sept 1922. Vader

Hoor eens hier, mijn lieve Poesje,
 Als je spelen wilt met snoesje,
 Moet je dit teere zachte kind,
 Niet plagen, hoewel je ook vindt,
 Ze heel enkel, het is heel dom,
 Soms op kan treden, dwars en krom.
 Ze meent het goed al toont ze 't niet,
 Met plagen doe je der zoo'n verdriet,
 Behandel zacht dit teer gemoed,
 Later wordt 't je door haar vergoed,
 Meer zeg ik je er nu niet van,
 De stem in je, die 't zeggen kan,
 Fluistert: wees lief voor kleine zus,
 Terg haar niet, maar geef der een kus.

Vader

Sept 1922.

Al schijnt er het zonnetje buiten ook schoon,
 Al toovert het stralen en kleuren,
 Al blinkt er het landschap in helderen glans,
 En tintelt van gloed en geuren,
 Geen straal van zomer-zonneschijn
 Verlicht er hart of zinnen,
 Wanneer wij niet vervroolijkt zijn,
 Door 't zonnetje van binnen.

Haarlem, Kerstmis 1922.

Je liefhebbende
 FGvdOord.

Al schijnt er het zonnetje buiten ook schoon,
 Al toovert het stralen en kleuren,
 Al blinkt er het landschap in helderen glans,
 En tintelt van gloed en geuren,
 Geen straal van zomer-zonneschijn
 Verlicht er hart of zinnen,
 Wanneer wij niet vervroolijkt zijn,
 Door 't zonnetje van binnen.

Je liefhebbende
 <FGvdOord.>

Haarlem, Kerstmis 1922.